

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Margarita Evangelica

Essche, Nicolas van

Coloniae, 1545

De vtilitate huius exercitij. 56

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49323)

LIBER II.

& totius perfectionis exemplar in corde suo ha-
 bere: vnde etiam maiorem profectum & copio-
 siorem veritatis cognitionem hauriet, quam ex
 oibus libris atq; doctoribus mundi. ¶ Christus
 nanq; fons ille est, vnde omnia hauriuntur. Ipse
 quoque est liber vitæ, in quo si bene studere no-
 uerit, omnem perfectionem addiscet: eius quoq;
 exempla cum igneo atq; ardenti amore in hu-
 militate, mansuetudinē, obediētia, benignitate,
 castitate, resignatione & sobrietate sequi cona-
 bitur, & in eius se quotidie passione cum tanta
 deuotione & gratitudine exercebit, ac si semper
 parasceue esset. Etenim in veteri lege sub anathe-
 mate præceptum fuit, vt ignem in altari nunquā
 extinguī permitterent. Eodem modo quilibet
 Christianus nunquam de corde suo recedere ea,
 quæ filius Dei propter nos fecit, dimisit, passus
 est & docuit, permittet. Præceptum quoque fuit
 ibidem, vt Sabbatum clausis ostijs celebrarent.
 Ita nimirum & quælibet anima, quæ intimum il-
 lud Sabbatum, amorosam videlicet dominicæ
 passionis vnionem obtinere desiderat, quinque
 sensuum suorum ostia concludere debet, nec ex-
 trouertere sese ad leuitates, risus & verba ioco-
 sa, sed iugiter ob oculos suos amorosam domi-
 ni nostri Iesu Christi imaginem, & interius abyf-
 salem eius ad nos charitatem versare.

De vtilitate huius exercitij, & de quibusdā
 impedimentis. Cap. LVI.

TAli nanq; dñicæ passionis exercitio perfe-
 cte in diuina charitate fundamur, sibiq; re-
 nouamur atq; renascimur, introducimur-
 que & in diuina præsentia stabilimur: totaliter
X iij quoq;

MARGARITAE EVANG.

quoque cum omnibus viribus interioribus exterioribusque, cum spiritu, anima & corpore, corde & sensibus in Deo colligamur. Ibi spiritus a diuino iustitiae sole exhilaratur, eo quod in diuina debeat libertate commorari: anima cum omnibus viribus suis illuminatur irradiaturque: & cor diuinæ largitatis influxu ditatur, quod nos super omnia creata, & etiam supra nos ipsos eleuat, & transitorias creaturas omnes contemnere, solumque Deo inhaerere facit. Sed istud difficile, & quasi impossibile sensualibus hominibus videtur, eo quod vitijs adhuc plurimis sunt implicati, vtpote suis ipsius complacentia vana in verbis & operibus, cupientes honorari & reputari ab hominibus, inhaerentesque creaturis, quod certe damnum eis maximum infert. Quaecumque enim anima creaturis contra Dei beneplacitum inhaeret, adeo deformis & grauis efficitur, vt ipsis daemonebus comparetur, & quoties cum huiusmodi creaturarum affectu inordinato preciosissimum diuini corporis sacramentum percipit, non minorem Deo irreuerentiam irrogat, quam si puerulum Iesum pedibus conculcaret. Et licet piissimus Deus homines istiusmodi saepius intus admoneat, ipsi nihilo minus velamen quoddam caluae excusationis praecedunt, dicentes: Expectabimus adhuc modicum, & deinde omnia abrumpentes, nos ipsos introuertemus. Et cum iam facere hoc volunt, minime possunt, quia gratiae diuinæ auxilio sese indignos reddiderunt, sine quo nec bonum aliquod facere, nec malo resistere valeamus, prout ipse dominus ait: Si ne me nihil potestis facere. Et quia intentio eorum recurua, & amor impurus existit, magisque timore inferni atque iudicij, quam diuino amore aguntur.

ideo

LIBER II.

ideo data occasione facile a proposito resiliunt et auertuntur: cumque ad denuo inchoandum ab alijs admonentur, ita respondent: Miser sum atque fragilis, & hæc ob sui sublimitatem excedunt intellectum meum. Malo infimis inhaerere. Qui enim ambulat simpliciter, ambulat confidenter. Et istud humilitatem vocant. Sed re vera non humilitas, sed pusillanimitas est, qua de seipsis periculum facere verentur. O quantum dolebunt isti, morte accedente, quæ sani & incolumes omnia rescare noluerunt. Quod autem miseros se esse & hæc minime intelligere dicunt, inde merito coram Deo & hominibus erubescere debent, quod videlicet habitum religionis deserunt, & tamen ea, quæ ad spiritum & vitam internam spectant, nequaquam nouerunt. Et quod addunt: Qui ambulat simpliciter, ambulat confidenter. Ipsi certe spiritus simplicitatem, & mundæ conscientie securitatem minime cognoscunt. Et idcirco tantum in religiosis refriguit charitas Dei, quod videlicet nimium rebus caducis inhaerent & in eis requiescunt, & exterioribus duntaxat consuetudinibus ac modis contenti, nihil omnino de interioris hominis exercitatione curant. Porro, quantum his alijsque defectibus implicati sumus, tantum adhuc mori habemus. Quæ tamen mortificatio per amorem cum Deo unionem nequaquam ita difficilis erit, ut nobis apparet. Amor namque cuncta facilia reddit, & per ipsum facile defectus omnes superantur, & amor creaturarum & cuiuslibet rei caducæ in amaritudinem vertitur.

Qualiter anima a Deo vocetur, & per derelictionem probetur. Cap. LVII.

X iij Itaque